

Een vakantie zonder brokken? Niet in dierenpension De Barelhoek!

Hond op hotel

Terwijl wij uitblazen in de zomer, draait de zaak van anderen op volle toeren. Zo ook dit beestige hotel.

Redactrice Nathalie laveerde een dag tussen hondenhokken, poezenboxen en... enkele drolletjes.

Tekst: Nathalie Van Laecke. Foto's: Grégoire De Poorter.

Zaakvoerster Nicole

"Er is één klant die haar rat naar hier brengt. Ze vroeg me om het beestje eten en drinken te geven én elke dag te knuffelen. Maar dat zag ik niet zitten"

Echtgenoot Frans

"Voor haar achttiende verjaardag kreeg mijn vrouw een teckel. Maar na zes maanden werd ik jaloers: ik wilde er ook eentje. En toen is het begonnen"

Kwispelende & spinnende gasten!

'Midden in Vlaanderen, verscholen tussen de sparrenbossen

ligt een klein dorpje...' Onwillekeurig speelt het deuntje van Yvan Heylen door mijn hoofd, terwijl ik door het landelijke Lotenhulle rij. De rijpende velden waartussen het pension verstopt ligt, lijken het geknipte decor voor wilde boerendochters en dito zonen. Over 'the middle of nowhere' gesproken... Het is dinsdagochtend iets over negen, en het platteland ligt er vredig bij. Maar dat verandert op slag als ik de wegel aan de Barelstraat oprij. Het enthousiaste geblaf laat er geen twijfel over bestaan: de logés in 'Hotel De Barelhoek' (zoals op een wegwijzer staat

vermeld) zijn viervoeters! Al 25 jaar runt Nicole Delespierre hier een dierenpension. Met haar man Frans deelt ze een passie voor honden en samen met medewerkster Halina, verzorgt ze dag na dag de beestige vakantiegangers.

Onder de doggydouche

Het is Frans die me ontvangt, de dames zijn volop bezig met het voederen van de honden. In dit hotel wordt het ontbijt tussen 8u30 en 10u00 geserveerd. En dat wordt met de grootste zorg gedaan. "Om speekselbesmetting te vermijden, krijgt elk dier zijn brokken uit een verse kom" vertelt hij. "Die wordt daarna met de hand (!) afgewassen. Da's een hoop extra vaat, maar die neemt mijn vrouw er graag bij." We lopen door 'de lobby' (het gebouwte waar de klanten ontvangen worden), langs de doggydouche en het toilettage-salon naar achter. Naar de speelweide. Ik tel er drie, allemaal omzoomd met een stuk of tien hondenhokken. Op het dichtste grasperk loopt Halina met een gespikkelde cockerspaniël. Hij snuffelt, rent, plast, speelt met Frans en mij en rent weer verder. Ondertussen zet Halina een kom brokken in zijn hok. Als de Cocker gaat eten, doet ze z'n hok dicht en laat een Berner Sennenpuppy uit. Die volgt krek hetzelfde procedé als z'n voorganger, maar dan nog iets enthousiaster. Zo wordt hond na hond uitgelaten en gevoerd. Het valt op: de hokken zelf zijn kraaknet. Nergens bevuilt 'een hoopje' de vloer. "We hebben niet speciaal voor de reportage extra gepoetst hoor", lacht Frans. "Dat is altijd zo. De honden weten dat ze op de speelweide mogen, daar doen ze hun behoefte. Vier keer per dag worden ze uitgelaten. Het gebeurt uiterst zelden dat ze hun behoefte in hun hok doen. Er worden vooral drolletjes geruimd in het gras. Kijk dus een beetje uit waar je loopt (lacht)". Slalommend keren we terug richting receptie. Daar staat Nicole bij de hondenbrokken. "Dit is voor Bruno", zegt ze terwijl ze een kom opschept. "Bruno is een 'senior hond', dus krijgt hij senior voeding. Hij is ook aan de medicatie. Die serveren we bij z'n brokken, onder een brij van gekookte rijst en rauwe pens. Dat vindt elke hond lekker. Reken maar dat hij straks alles opeet." Ondertussen staat Bruno, een flinke labrador, onophoudelijk te blaffen. Dat werkt aanstekelijk: ook de andere hotelgasten zetten het op een gekef van jewelste.

Vandaag zijn er vijftien honden te gast en slechts één poes, Lientje. Het zijn de laatste rustige dagen: tijdens de zomer is het hier 'full house'. Dan zijn de 38 hondenhokken en 20 poezenboxen elke dag volzet.

In 'de volière' van de kattenafdeling, krijgt Lientje een lekkere portie brokjes en nadien wordt ze gekamd. "Poezen verzorgen, vraagt meer

werk”, zegt Nicole. ”Ze maken meer vuil - ze hebben elk hun eigen kattenbak - en we laten hen zo vaak mogelijk uit. Eén voor één, want katten zijn behoorlijk individualistisch. Je moet er tien keer meer geduld mee hebben dan met een hond. Dat is een gewoontedier, doorgaans volgt hij probleemloos het stramien dat hem wordt opgelegd. Een poes is moeilijker te benaderen en hecht zich veel minder snel aan een mens. Toch voelen de meeste zich hier gauw op hun gemak als ze merken dat ze eten, drinken en hun 'streeltje' krijgen.”

Daar is Basiel!

Het is kwart over 11 als een jeep komt aangereden. Huisdieren kunnen inchecken tussen 10 en 12 's morgens, en van 5 tot 7 's avonds. ”Ha, dat zal Basiel zijn”, zegt Nicole. ”Hij zit al ongedurig te wachten, hoor”, zegt Basiels baas Jan terwijl hij de lobby binnenstapt. ”Ga maar achter het bureau staan,” zegt hij tegen mij, ”hij stormt zo meteen naar achter en stopt voor niets of niemand.” Gelijk heeft hij. De autokoffer gaat open en Basiel, een ferme Hovawart, rent in zeven haasten de speelweide op. Samen met Nicole brengt Jan het papierwerk in orde (een contractje waarop verblijfsduur, contactgegevens en speciale zorgen vermeld staan en het overlopen van het vaccinatieboekje). Basiels baas haalt z'n deken en enkele speeltjes uit de wagen. Dan is het tijd om afscheid te nemen, maar de kostganger is met geen stokken van het gras te krijgen. Basiel is een geregelde gast. Maar honden die voor het eerst komen logeren, moeten vooraf komen kennismaken. ”We willen dat de hond een positieve eerste ervaring heeft”, legt Nicole uit. ”Bij dat eerste bezoekje nemen we hem mee naar achter waar hij op de speelweides mag rondlopen. Een hond maakt vooral kennis met z'n neus, hij moet wennen aan zijn nieuwe omgeving. Als hij vervolgens een plasje maakt, komt het gegarandeerd in orde. (lacht) Een hond heeft een fenomenaal geheugen, maar hij heeft geen tijdsbesef. Die eerste keer loopt hij hier wat rond en komt z'n baasje hem een kwartiertje later halen. Dan kwispelt hij blij omdat hij denkt 'hé, de baas is hier nog, we gaan terug naar huis.' Als hij dan effectief komt logeren, beseft hij niet dat hij voor langere tijd blijft.”

Getackeld door 'n teckel

De Barelhoek kan rekenen op een resem trouwe klanten. Onder hen bekende medemensen (Rob De Nijs! Wendy Van Wanten! Ann De Meulemeester!) en mindere goden - die soms van heinde en verre komen. Usha, een dertienjarige Golden Retriever waar ik een eindje mee ga wandelen, komt al jaren op vakantie. ”Ze kwam hier altijd samen met haar zus Tily, maar die is vorig jaar overleden”, vertelt Nicole. ”Met onze

vaste klanten hebben we een echte vertrouwensband. Als hun huisdier sterft, krijgen wij een kaartje of een telefoontje. Om ons te bedanken dat we er al die jaren mee hebben voor gezorgd. Dat doet deugd.” In de lobby hangen een paar prentkaarten tegen de muur. Van op vakantie. Niet zelden prijkt er een hond of poes in een of ander exotisch oord op. ”Tegen het einde van de zomer hangt de wand vol”, klinkt het. Attent clientèle, daar in de Barelhoek.

Bij het verlaten van de lobby, struikel ik over een paar loslopende Teckeltjes. De honden des huizes, zo blijkt. ”Dat is Frans zijn afdeling”, zegt Nicole. ”We zijn al meer dan veertig jaar met Teckels bezig.” ”Daar is het destijds allemaal mee begonnen”, valt Frans haar bij. ”Mijn vrouw kreeg een teckeltje voor haar 18de verjaardag. Maar na zes maand werd ik jaloers: ik wilde er eentje voor mezelf. (lacht) We vonden onze hondjes zo mooi, dat we ze aan de wereld wilden laten zien. We deden mee aan een *dogshow* en dat werd zo’n succes, dat we besloten een Teckelkennel te beginnen.” Nicole: ”En van daaruit is het idee van een dierenpension ontstaan. Vroeger had ik een eigen kapsalon. Enkele klanten kochten een Teckeltje bij ons en als ze op vakantie gingen, vroegen ze of ik op hun hond wilde passen. Natuurlijk kon ik niet weigeren. (lacht) Maar op den duur zorgde ik voor zo veel hondjes van een ander, dat een echt ’hondenhotel’ zich opdrong.”

Dat ’madammeke’...

Maar De Barelhoek is veel méér dan een dierenpension. Je kunt hier ook terecht voor de toilettage van je huisdier (een gekapte hond is er twee waard!), voor gedragstraining en voor een rasechte Teckel natuurlijk (hun kennel ’Van Lotenthal’ heeft een internationale reputatie). Het werk is hier nooit gedaan. De hele dag door worden de dieren uitgelaten, verzorgd, gewassen en getrimd. Frans toont trots zijn kersverse puppies, Halina traint een Hongaarse Vizsla en Nicole beantwoordt doorlopend telefoontjes. ”Reservaties”, zegt ze. ”Het gebeurt wel eens dat mensen ’op de bots’ aan komen zetten met hun dier, maar als ik hen niet ken, vraag ik een voorschot. Voor sommigen is dit namelijk een makkelijke én goedkope manier om hun huisdier te dumpen. Dat is al een paar keer gebeurd.” Frans: ”Meestal voel je wel aan dat er iets niet pluis is. Ooit kwam er een ’madammeke’ aanzetten met haar hondje én twee mannen. Je zag meteen aan haar kleding, haar houding en haar entourage hoe ze aan de kost kwam. (lacht) Ze ging drie weken op vakantie en liet de heren betalen voor de opvang van haar hondje. Die drie weken passeerden, maar mevrouw liet niets meer van zich horen. We wisten dat ze van Blankenberge was, dus belden we met de lokale politie. Daar kende men de dame maar al te goed. ’Ze zit in een vitrine achter de kerk van

Blankenberge, meneer' klonk het. 'Dat hondje zal ze waarschijnlijk nooit meer komen halen.' Een paar maanden later hebben we een nieuwe thuis voor dat beestje gevonden, op een boerderij in de buurt. Maar gelukkig valt zo iets heel zelden voor."

De meeste kostgangers hier hebben dus lieve, zorgzame baasjes. Maar zijn de beestjes ook altijd schattig en braaf? Nog geen ernstige verwondingen opgelopen door agressieve logés? "Nee hoor", zegt Nicole. "Hier en daar eens een knauwtje, maar meer niet. Weet je, als een hond bijt, dan is dat eigenlijk je eigen fout. Omdat je een bruuske beweging maakt die hij verkeerd interpreteert, of omdat je er niet met je gedachten bij bent. Je moet erg bewust met de dieren omgaan. Je moet weten: bij deze hond moet ik dit zeggen en dat doen want die zit zo en zo in elkaar. Er zijn honden die het niet toelaten dat ik hun deken opschud. Dat is 'hun' eigendom en dat verdedigen ze. Dus dan wacht ik daarmee tot ze op de weide zijn en ik het kot voor mij alleen heb. Ik snap die beesten wel. Wij hebben toch ook al eens dagen dat we minder goed gezind zijn? Voor een hond is dat hetzelfde."

De Barelhoek is volledig toegespitst op de noden van honden en katten. (Tijdens de winter is er zelfs vloerverwarming in de hokken!) Een verblijf kost tussen 10 en 16 euro per dag, afhankelijk van de grootte van je dier en het seizoen waarin je hem op vakantie stuurt. "Ook andere dieren zijn hier welkom hoor", zegt Nicole. "Wij krijgen geregeld kanaries, schildpadden, konijntjes, hamsters, fretjes, cavia's, papegaaien... over de vloer. Maar wie een ander dier dan een poes of een hond brengt, moet wel z'n kooi en aangepaste voeding meebrengen. We kunnen nu eenmaal niet op alles voorzien zijn. (lacht) Er is één klant die haar rat naar hier brengt. Een bruine rat. Nu moet je weten dat ik daar niet zo tuk op ben. Ze vroeg me om dat beestje eten en drinken te geven én elke dag eens vast te nemen. Ik heb toen eerlijk gezegd: 'Sorry mevrouw, dat kan ik niet.' Eten en drinken geven, is geen probleem, maar een rat knuffelen? Nee, dat zie ik me niet meteen doen. Maar voor de rest werken wij volgens het principe: u vraagt, wij draaien!"